

– Látom, még mindig nyugózi a kétely. Nyugózza. Arra azonban mérget vehet, én két éve *de facto szembetalálkoztam* a Fenevaddal. Persze nem ez volt az igazi neve. Aktuálisan éppen orvosi kezelés alatt álltam, mert mit csinált Báróczy Sándor az utolsó száz évben? Semmit. Persze hogy az ember idegzete megbillen olykor. Azt sem állhatták, hogy van, aki ilyen tudásra kapott közülük; ismeri az embereket. Pedig ez nem az én tudásom: rábízta Ádámra Ráziel, Ádám is az ő magjára, és így tovább, és Salamon templomalapzatában akkor is őrizni fogja egy tekercs, amikor az ön pora vagy az én porom már hamuként sem lesz sehol.

Na, engem erre mégis megragadtak, kezelés alá vettek, kémiai és elektromos eszközökkel próbálták szivaccsá lyuggatni az agyam. Én meg már tehetetlen vagyok és öreg, amúgy sem oltalmazott senki. És akkor elképzelni sem tudja, kivel találtam szembe magam. Ki magasodott elém a János kórház neonfényektől zúgó folyosóján? Látom, nem hiszi. Nem mondom elég tisztán? Ne kérdezzen semmit, úgyis a lényegre kell térnem egyszer.

– Ugyanis azon a vizelettől bűzös folyosón egy homályos októberi reggelen egyszer csak szembe találtam magam *Leviatánnal*. Hatezer éve, hogy köztünk él, talán emlékszik, a Foglyok Ura annak idején hét angyalt bocsáttatott utána a földre, hogy fölkutassa: a Nap, a Víz, a Levegő, a Szilárdság, az Élet, az Öröm és az Elmúlás angyalait, de nem találták. Pedig Christian Rosenkreuz anno ezzel a hét angyallal minden este kapcsolatba lépett, és kétszáz éve ezekkel az angyalokkal teremtek minden áldott nap kapcsolatot én. Látja, hasztalan.

De minden véget ér egyszer.

– Október volt, mondom. Éjszaka már fagyott, madarak vonultak a seszínű égen. És akkor egy ilyen reggel jellegtelen

férfi ült le velem szemben az étkezőben, csak egy minutumra pillantottam bele a szemébe, de az asztal lapja megrázkódott, a kancsó kiömlött, a falak egy pillanatra hullámozni kezdtek... *Az orromban éreztem a szagát.* A legteljesebb önuralmamra szükség volt, hogy el ne áruljam magam. De sikerült: bezártam érzéseimet, mint egy kriptába, nehogy kiömljenek belőlem, a sok érzés, melyet hiába tartalmazok. Melyeket még a pszichológus előtt sem tártam elő. Mondja, maga érti, minek egy ilyen vénembernek pszichológus? Szakszerű ápolásra nagyobb szükségem volt.

– Egész testem rázkódott a felindulástól, képzelheti. Pico Mirandola teste hullámozhatott így hétszáz éve, midőn megpillantotta a Platontól Úrjézusig feszülő aranyfonalat. A Sárkány ült előttem, igen, személyesen; felkészítettek rá, tudtam, hogy az alsó világban él, de nem is álmodhattam a szerencséről, hogy így, teljes fizikai valójában megnyilvánul majd a jelenlétemben.

Megjegyzem, átlagos testalkatú, szikár, időske férfi volt, semmi érdekes. Amolyan minden szembeötlő jelleg nélküli pofa. Olyan lepényarcú, hórihorgas alak, DM-szemüveg táncolt az orrán, igazából alig emlékszem rá. Mégis, amint odalépett az asztalomhoz, odaorcátlankodott az egyenpapucsában és az egyenköpenyében, gyógyszerektől egyensápadt kezében műanyag tálcáját egyensúlyozva, abban a pillanatban a levegőben megalvadt a fény. Mind a tíz sátáni attribútum egyetlen nyalábban tört a helyiségbe; egyetlen iszonyú kötegben a tíz attribútum, mely örök idők óta lapul a világ fenekén, és csak az ábécé huszonkét betűje és egy ismeretlen hangzó tartja őket féken.

– Ebben a pillanatban az egész városban megremegett a fény. Ugyanis tudnia kell, a Fenevad szüntelen az élet ragyogását kívánja homályba vonni, ez a hivatása. Én, amennyire magamon uralkodni képes voltam, nem mozdultam, csak némán figyeltem

az átkozottat, sőt, idővel fortélyosan beszédbe elegyedtem vele, merthogy tanult ember volt, hivatását tekintve valami bölcsész, küllemére meg, mondom, minden kirívó jellegtől mentes, erről e helyen nem is kívánok több szót ejteni. A feszültség csaknem szétvetette a málló mennyezetű étkezőt.

De sikerült uralkodnom magamon. Reggelimet perfektuálva felálltam, mondhatni ment minden tovább. A kórházban megtanulja az ember, hogyan kell pusztá hússá, jelentéktelen rubrikává válnia, ami tulajdonképpen nincs is ártalmára. De minden erőmmel igyekeztem visszafojtani előtöluló érzéseimet, miközben éreztem, hogy a Sárkány is teljes igyekezetével uralkodni igyekszik magán. Mégis minden porcikámmal tapasztaltam, mint gyűlik benne a bosszú áhítózása; tele voltam csecsemő tisztaságú érzésekkel, és föltorlódtak bennem a vénség aggodalmai és mindenféle szikkadt áhítózáások, mialatt ott várakoztunk; mert ugyanarra vártunk mindketten. Volt, hogy reggel gyógyszerosztáskor letépte magáról ruháját és megszaggatta arcát, míg utoljára leteperték a pribékek, máskor csak ült egy helyben naphosszat, fehéren, mint egy gipszalak, és bámulta, mint halad elfelé az idő.

– Mondhatom, jóformán hibátlanul szimulált a jómadár, amint hiba nélkül próbáltam szimulálni teljes erőmből én is. Báróczy Sándor vagyok, mondtam magamnak nap mint nap. Persze nem is biztos, hogy ez az igazi nevem. Mindenesetre jó lett volna hinni, amiről az orvosok igyekeztek folyton meggyőzni, de amikor ott ült minden étkezésnél a közvetlen testi közelségemben, és engem belülről égetett, kívülről meg a sírás meg a nyúszítás fojtogatott minden alkalommal.

Ötezer éve várja már az átkozott, hogy megnyilatkozhasson az ő sajátos, Isten ellen való blaszfémiája. A kígyó ő, adjunktus úr, a sárkány; a monstrum, aki kérdez, és mindig csak kérdez, csak hogy ne kelljen válaszolnia. Ezért rekesztették el arra a

sötét helyre. Mégis minden ízben megerősödve tért vissza, el-seperni útjából azokat, akikkel valaha Isten sátorában lakozott, és nem lankad; megszületett, amikor az óra ütött, megöregedett estére, és mire a fény kihunyt, meghalt minden ízében, másnap mégis újra kezdte. Ez a hivatása.

Nem tehet róla.

– Jókora idő telt el így. Kezelésem egyre húzódott, apadt esélyem a gyógyulásra. Lehet, hogy csak egyetlen perc telt el, lehet, hogy egy év, fogalmam sincs az időről. Annyi bizonyos, egy nap óvatlanul elfeledkeztem magamról, és fedetlen hagytam a belső fénypontot, a legbelül őrzött lángot, és ekkor az ereklye fénye egy pillanatra elvakította. Átmenet nélkül elvesztette a fejét: föltolult benne a vak indulat, jobb híján egy nehéz székkal támadt rám, gyilkos súllyal a nyomorékra. Nyolc embernek csak nehezen sikerült lefognia.

Ha nem láttam volna a pillantását, melyet emberi maszkja mögül rám vetett, nem hinném el, hogy Ő volt. De még soha nem találkoztam hasonló ábrázattal. Ne kérdezze, mi történt utána, nem tudok semmit, csak azt *tudom* teljes bizonyossággal, hogy készülődik. Ez ugyanis totális bizonyosság. Látom, még mindig úgy hiszi, valami nincs rendben a fejében, pedig téved. Báróczy Sándor éles, intuitív elme, még él! Látja a Fenevadat, és tapasztalja annak minden rezdülését.

Tudom, hogy hamarosan kiszabadul.

– Feleségem azt mondja, elítélték bűncselekményért. Az Elmemegfigyelőbe küldték, a Kozma utcába, maga biztos tudja, hol van. Én csak annyit tudok, hogy hamarosan végére ér a rá szabott időnek. Rólam a világ azt hiszi, már semmire sem vagyok jó, hogy hamis minden emlékem, ezt az egész történetet csak kitaláltam a sötétben. Nem ismerik föl az öreg elme mélyén parázsló fényt.

